

[Finansministeren.]

disse store Principspørgsmaal skal løses paa den ene eller den anden Maade. Det bør være saadan, at det bliver det mest betryggende Retsorgan her i Landet, Højesteret, som træffer denne Afgørelse.

Jeg kan ikke se, at der ud fra Befolkningens egne Interesser kan gives nogen Begrundelse for, at man paa disse vigtige Punkter skulde blive staaende ved en Afgørelse af en juridisk set, naar alt kommer til alt, dog noget svag Ret, at det skulde være saaledes, at det kun er Skatteyderen, der har Appelret, medens Staten i det Tilfælde, hvor Sagen er blevet løst saaledes, at det egentlig var den, der skulde bringe Sagen for Højesteret, skulde være afskaaret derfra. Befolkningen som Helhed kan ikke være tjent hermed over for den specielle Gruppe af Skatteydere — maaske en meget ringe Del af Skatteyderne i Sammenligning med hele Befolkningen —, som har faaet Medhold.

Det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen mente, at det var at tage det lidt flot, naar man fastslog, at der i Ligningsraadet kun skulde være tre Medlemmer foruden Formanden til Afgørelse af en Sag og i Landsskatteretten kun fire Medlemmer foruden Formanden. Det ærede Medlem mente, at naar disse Raadsmedlemmer og Retsmedlemmer fik et Honorar, skulde de ogsaa gøre et Arbejde. Det er min Opfattelse, at de, der hidtil har deltaget i Arbejdet, baade i Landsoverskatteraadet og i Over-Skyldraadet, gennemgaaende har gjort et meget stort Arbejde i Forhold til det Vederlag, der er præsteret, og det er min Opfattelse, at det vil de paagældende ogsaa komme til at gøre i Fremtiden. Man maa regne med, at der ikke blot inden for hver af de to Organisationer bliver to Afdelinger, men inden for hver Afdeling vil, saaledes som Tilfældet har været hidtil, en Gruppe Medlemmer blive sat til at behandle de forskellige Sager. Det vilde være uoverkommeligt, hvis samtlige Medlemmer eller en stor Del af Medlemmerne inden for Retten eller inden for Ligningsraadet skulde træde i Funktion ved Afgørelsen af alle Sager. Hvis man vil op paa et saa stort Tal for hver enkelt Sag, maa man forøge Antallet meget væsentligt ud over, hvad der er i Øjeblikket.

Jeg mener, der er skabt den Betyggelse, Borgerne har Krav paa, ved de Tal, her er foreslaaet, saaledes at der i Raadet skal være 4 Medlemmer for at ændre en Ansættelse, som ikke er en endelig Afgørelse, medens der i Retten skal være 5 Medlemmer. Det svarer sikkert i det store og hele til

Forholdene i Øjeblikket, og jeg tror ikke, der er Grund til at ændre det. Man maa huske paa — det gælder ikke mindst de personlige Skatter —, at der er Tale om et meget stort Antal Sager, og i mange Tilfælde er det — fordi der er en meget let Adgang for Befolkningen til at klage, man kan gøre det uden Omkostninger — Sager, der ikke økonomisk eller principielt spiller nogen større Rolle.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen mente, at det var uheldigt at sammenblande Skat og Skyld. Nogen reel Begrundelse gav det ærede Medlem ikke, men jeg ved, det ærede Medlem klassificerer disse to Ting paa en forskellig Maade. Det ærede Medlem mener altsaa, at det er at profanere hans gode Grundskyld at sætte den i Stue sammen med saadan noget som den personlige Skat. Jeg tror, at Grundskylden, eller rettere det ærede Medlems Planer om Grundskyld, bliver hverken bedre eller værre, hvad enten man gør det ene eller det andet. Jeg tillægger, som jeg tidligere har haft Lejlighed til at sige, Grundskylden en meget stor Betydning som Skattekilde og ogsaa som rent økonomisk Element inden for Samfundet, men at man ikke skulde kunne behandle Skatterne sammen, saaledes som her foreslaaet, kan jeg ikke erkende; trods alt er det alligevel for en stor Del de samme Tankerækker, man bevæger sig i.

Det ærede Medlem nævnte, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om Efterbetaling burde sikre sig, at man saa ogsaa tager Hensyn til, at der i tidligere Aar eventuelt var betalt for meget. I al Almindelighed kan dette være en naturlig Betragtning, men den er for saa vidt ikke aktuel her, som der jo ingen Afgørelse træffes heraf gennem dette Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen var langtfra tilfreds med den her foreslaaede Ordning. Det ærede Medlem sagde: Vi har en gammel Ordning, som jeg synes er en god Ordning, hvorfor nu kaste Vrag paa den, for saa skal vi jo til at begynde forfra, og de praktiske Erfaringer, man har gjort, har saa ikke den samme Værdi som hidtil. Jeg kan nu slet ikke erkende, at det, der her er foreslaaet, skulde betyde, at man begynder forfra. Nej, jeg vil antage, at ikke nogen som helst Art af Erfaringer, som til Dato er gjort, ikke fuldt ud vil blive udnyttet ogsaa under den nye Ordning, idet det jo i det store og hele bliver de samme Mennesker, der kommer til at fortsætte under de nye Forhold, som har arbejdet under de hidtidige. Alle de Erfa-